

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 16C/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7623204112
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Baláž
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2024:7623204112.5

Uznesenie

Okresný súd Spišská Nová Ves, v spore žalobkyne: A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D. E. F., právne zastúpenej JUDr. Marcelou Kuníkovou, advokátkou, so sídlom Bernolákova 17, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému v 1.rade: F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. H. XXXX/XX, XXX XX D. E. F. a žalovanému v 2.rade: Claims Collection, s.r.o., so sídlom Národná 16A, 010 01 Žilina, IČO: 51 875 101, právne zastúpenému Mgr. Tomášom Denticom, advokátom Advokátskej kancelárie Zárecký Zeman, so sídlom Medená 18, 811 02 Bratislava a A. A. I., advokátom Advokátskej kancelárie Zárecký Zeman, so sídlom Medená 18, 811 02 Bratislava, v konaní o určenie neexistencie práv (pôvodne o určenie neplatnosti právnych úkonov), takto

rozhodol:

I. Zastavuje sa konanie.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podala na tunajšom súde dňa 04.08.2023 žalobu, ktorou v znení jej úpravy vykonanej podaním doručeným súdu dňa 11.09.2023 žiada, aby súd určil, že žalovaný v 1. rade nemá práva veriteľa zo Zmluvy o pôžičke peňazí č. 01/2018 zo dňa 08.03.2018 uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným v 1. rade ako veriteľom, predmetom ktorej bolo plnenie 76.400,-- EUR, ďalej aby určil, že žalovaný v 1. rade nemá právo veriteľa titulom Uznania dlhu zo dňa 10.01.2019, ktorým žalobkyňa prehlásila, že má voči žalovanému v 1. rade ako veriteľovi dlh vo výške 76.400,-- EUR, ktorý vznikol z titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 08.03.2018, a ktorý čo do dôvodu a výšky uznala v celom rozsahu, a napokon, aby určil, že žalovaný v 2. rade nemá práva postupníka zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.04.2022 uzavretej medzi žalovaným v 1. rade ako postupcom a žalovaným v 2. rade ako postupníkom, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky žalovaného v 1. rade na vrátenie pôžičky vo výške 76.400,-- EUR v zmysle zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvorili žalovaný v 1. rade ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžníčka, a to v celej ich výške vrátane príslušenstva.

2. Z odôvodnenia uvedenej žaloby okrem iného vyplynulo, že žalovaný v 2. rade podal na Okresný súd Banská Bystrica dňa 02.07.2022 návrh na vydanie platobného rozkazu, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 8Up/801/2022 a skončilo vydaním platobného rozkazu zo dňa 20.04.2023. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.05.2023. Žalobkyňa podávala na Okresný súd Banská Bystrica po vydaní platobného rozkazu prostredníctvom právnej zástupkyne odpor, avšak ten z technických dôvodov bez vedomia právnej zástupkyne bol síce pripravený na odoslanie, avšak odoslanie

neprešlo. Uvedené právna zástupkyňa zistila až po doručení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Žalobkyňa v odpore mala pripravenú argumentáciu i dôkazy na preukázanie všetkých tvrdených skutočností, avšak nemala možnosť to preukázať. Žalovaný v 2. rade následne podal návrh na vykonanie exekúcie. Dnes je vedené exekučné konanie u súdneho exekútora C. J. G., K., L. M. D. D. C. N. XX, XXX XX G..

3. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k žalobe okrem iného uviedol, že vyššie uvedený platobný rozkaz predstavuje *res iudicata*, a to vo vzťahu k tomu, že žalobkyňa mala platný záväzok voči žalovanému v 2. rade na vrátenie postúpenej pôžičky s príslušenstvom. Tento platobný rozkaz teda predstavuje *res iudicata*, že došlo k uzatvoreniu platnej Zmluvy o pôžičke (t. j. že došlo k reálnemu poskytnutiu pôžičky), že pohľadávka (tak, ako bola priznaná platobným rozkazom) bola platne postúpená na žalovaného v 2. rade a že žalovaný v 2. rade je veriteľom danej pohľadávky. Žalobkyňa sa domáha neplatnosti Zmluvy o pôžičke, Uznania dlhu a dohody o splátkach a zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. určenia toho, že žalovaný v 1. rade nie je veriteľom zo Zmluvy o pôžičke a Uznania dlhu a dohody o splátkach a že žalovaný v 2. rade nemá práva postupníka zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Tu je však potrebné zdôrazniť, že jediné právo z uvedených vzťahov, ktoré takto existuje (podľa žalobkyne neexistuje), je výlučne pohľadávka na vrátenie pôžičky. Celá konštrukcia žaloby žalobkyne je zjavne absurdná, nakoľko by v podstate znamenala, že ak niekto (žalovaná strana) právoplatne prehrá spor o plnenie (tak, že bude zaviazaný na žalované plnenie) z akéhokoľvek zmluvného záväzkového vzťahu (napr. aj po niekoľkých odvolaniach a dovolaniach), postačí mu podať žalobu o neplatnosť zmluvy, z ktorej bolo priznané plnenie (resp. žalobu o určenie toho, že druhá strana nemá práva veriteľa z danej zmluvy) a môže sa pokúsiť vyhrať spor od začiatku. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 5. 2022, sp. zn. 3Cdo 100/01 (publikovane aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 110/2003 – zväzok 6.), z ktorého aj citoval.

4. Žalovaný v 1. rade sa vo svojom vyjadrení k žalobe k otázke existencie možnej procesnej prekážky *res iudicata* nevyjadroval.

5. Žalobkyňa v písomnej replike vo vzťahu k otázke *res iudicata* nesúhlasila s vyjadrením žalovaného v 2. rade a v tejto súvislosti poukázala na právne názory prezentované jednak kolektívom autorov komentára k zákonu č. 99/1963 Sb. Občanský soudní řád z roku 2009, a jednak aj kolektívom autorov komentára k CSP, kedy oba tieto názory v uvedenej replike aj citovala.

6. Žalovaný v 2. rade v písomnej duplike vo vzťahu k otázke *res iudicata* uviedol, že pokiaľ žalobkyňa poukazuje na komentáre, tieto sú zjavne nepodstatné. Uvedená vec je ustáleno vyriešená v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu. Opätovne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 5. 2002, sp. zn. 3Cdo 100/01 (publikovaný aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 110/2003 – zväzok 6.), a zároveň doplnil, že prípadné určenie by mohlo mať len prípadne vplyv na iné nároky, ktoré už neboli judikované. Uviedol, že v (upomínacom- poznámka súdu) konaní, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz, bola táto otázka súdom mlčky vyriešená, a to vo vzťahu k platobným rozkazom priznanému nároku. V tomto smere poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.09.2016, sp. zn. II. ÚS 633/2016 (správne malo byť II. ÚS 663/2016 – poznámka súdu), z ktorého vyplýva, že prípadný určovací výrok o neexistencii právneho vzťahu nemá žiadny vplyv na rozhodnutie, ktoré priznalo nárok z takéhoto právneho vzťahu.

7. Podľa § 161 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

8. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

9. Podľa § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

10. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Jednou z procesných podmienok konania je aj prekážka právoplatne rozhodnutej veci (*res iudicata*) podľa § 230 Civilného sporového poriadku. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, ktorý má za následok zastavenie konania. Prekážka

právoplatne rozhodnutej veci je daná, ak už bolo rozhodnuté vo veci týkajúcej sa tých istých strán sporu (totožnosť osôb) a o tom istom predmete konania (totožnosť predmetu konania).

11. V prebiehajúcom spore nie je sporné, že žalobkyňa v tomto spore bola platobným rozkazom upomínacieho súdu sp.zn. 8Up/801/2022 zo dňa 20.04.2023 právoplatne zviazaná povinnosťou uhradiť žalovanému v 2.rade, ktorý je na základe zmluvy o postúpení pohľadávky právnym nástupcom žalovaného v1. rade, sumu 69.500,--EUR spolu s príslušenstvom bližšie rozpísaným v uvedenom platobnom rozkaze. Tento platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.05.2023. Rovnako tak bolo preukazané, že v uvedenom upomínacom konaní ako predbežnú otázku upomínací súd musel posudzovať aj otázku platností, resp. neplatností všetkých tých právnych úkonov (t.j. Zmluvy o pôžičke, Uznanie dlhu a dohody o splátkach, ako aj Zmluvy o postúpení pohľadávky) vo vzťahu ku ktorým, resp. práv z nich vyplývajúcich sa žalobkyňa v tomto spore domáha príslušných určovacích výrokov.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo 100/01 zo dňa 28.05.2022, ktoré bolo publikované aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 110/2003 – zväzok 6.(a na ktoré aj upozorňuje samotný žalovaný v 2. rade), judikoval právny názor podľa ktorého „Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku). Je tomu tak preto, že právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie v sebe zahŕňa (či už výslovne alebo mlčky) kladné alebo záporné riešenie otázky (ne)existencie práva alebo právneho vzťahu, ktorá by mala byť riešená určovacou žalobou a vychádza teda z rovnakého skutkového základu ako žaloba určovacia.“

13. V súvislosti s týmito vyššie uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR súd poukazuje na to, že za ustálenú rozhodovaciu prax podľa stanoviska najvyššieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. (porovnaj bod 12 odôvodnenia Uznesenia NS SR sp.zn. 6 Cdo 15/2017 zo dňa 30.05.2018 publikované pod poradovým číslom 31 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2019).

14. Súdu nie je známe, že by dosiaľ tento vyššie prezentovaný právny názor najvyššieho súdu uvedený v zverejnenom judikáte č. 110/2003 bol iným jeho rozhodnutím pozmenený, či spochybnený.

15. Naopak uvedený procesný postup bol odobrený v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti novej procesnej úpravy - Civilného sporového poriadku, kedy v súlade s vyššie citovaným judikátom najvyšší súd rozhodol vo svojom rozsudku sp.zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, ktorý rozsudok bol navyše podrobený aj ústavnému prieskumu Ústavného súdu SR, ktorý svojim uznesením sp.zn. II.ÚS/305/2023-16 zo dňa 14.07.2023 ústavnú sťažnosť voči predmetnému rozsudku odmietol.

16. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti tiež rozhodovaciu prax odvolacích súdov, ktoré aj po prijatí nového procesného kódexu – Civilného sporového poriadku, vyššie uvedený právny názor z predmetného judikátu v plnej miere naďalej aplikujú (porovnaj napr. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8CoCsp/20/2020 zo dňa 02.08.2022, Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23CoCsp/43/2020 zo dňa 03.05.2021, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoCsp/1/2021 zo dňa 31.03.2021, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/174/2019 zo dňa 29. 04. 2020, príp. Uznesenie Krajského súdu v Prešove 11Co/5/2020 z 21.04.2020, pričom dovolanie podané voči tomuto poslednému uvedenému uzneseniu bolo uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/3/2021 zo dňa 28.03.2023 odmietnuté, kedy zároveň toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu Ústavným súdom SR, ktorý svojim uznesením sp.zn. IV.ÚS/403/2023-22 zo dňa 10.08.2023 ústavnú sťažnosť voči uvedenému rozhodnutiu odmietol).

17. To že v upomínacom konaní sp.zn. 8Up/801/2022 samotný žalovaný v 1. rade nefiguroval ako strana sporu, nenarušuje totožnosť strán sporu, nakoľko podľa platnej judikatúry najvyššieho súdu konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. septembra 2012, sp. zn. 2 Cdo 71/2012). Platí pritom, že postúpením pohľadávky dochádza v rámci záväzkového vzťahu k tzv. singulárnej sukcesii, ktorá má hmotnoprávne účinky. Právnym nástupcom (sukcesorom) pôvodného veriteľa sa v rozsahu postúpeného práva na plnenie stáva postupník [viď Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II., § 451-880. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2015, 1802 s.; (porovnaj bod 12 odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.06.2019, sp. zn. 2Cdo 125/2018 (publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 72/2019 – zväzok 7).

18. Vzhľadom na vyššie uvedené prezentované právne názory vyšších súdnych autorít a v nadväznosti na to vzhľadom na skutočnosť, že právoplatný platobný rozkaz upomínacieho súdu sp.zn. 8Up/801/2022 zo dňa 20.04.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.05.2023 a ktorým sa rozhodlo o žalobe na plnenie, v sebe zahŕňa (či už výslovne alebo mlčky) aj riešenie otázky neexistencie práv, ktorej určenia sa žalobkyňa domáha určovacou žalobou v tomto sporovom konaní sp.zn. 16C/23/2023, súd dospel k záveru, že v danom prípade je daná prekážka veci právoplatne rozsúdenej (ktorú predstavuje vyššie uvedený platobný rozkaz sp.zn. 8Up/801/2022 zo dňa 20.04.2023), a preto súd konanie o žalobe žalobkyňa v tomto prebiehajúcom spore 16C/23/2023 v zmysle § 161 ods. 2 CSP zastavil.

19. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

20. Podľa § 256 ods.1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

21. Podľa § 256 ods.2 CSP, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

22. Podľa § 262 ods.1CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Podľa § 262 ods.2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania, z dôvodu späťvzatia návrhu alebo žaloby a pod.). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (viď R 49/1993, tiež bod 15 nálezu ÚS SR sp.zn. I. ÚS 196/09) /porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 MCdo 4/2010 zo dňa 14.09.2011/.

25. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritórnom konaní úspešný alebo nie (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3Sžo 225/2010). /porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 MCdo /1/2014 zo dňa 29.04.2014/.

26. V danom spore sa žalobkyňa domáhala určenia neexistencie práv žalovaných, kedy však táto ňou nastolená otázka bola právoplatne meritórne ako predbežná otázka vyriešená v rámci upomínacieho konania sp.zn. 8Up/801/2022 vydaním právoplatného platobného rozkazu. O existencii uvedeného právoplatného rozhodnutia, ktoré v súlade s dosiaľ platnou judikatúrou najvyššieho súdu vytvára procesnú prekážku res iudicata, pre ktorú musel súd predmetné sporové konanie zastaviť, žalobkyňa vedela a to už v čase podania jej žaloby. Je teda zrejmé, že to bola žalobkyňa, ktorá procesne zavinila zastavenie tohto konania a to tým, že napriek vedomosti o existencii procesných podmienok brániacich vedeniu tohto ňou iniciovaného sporového konania, žalobu napriek tomu podala a teda samotné konanie iniciovala.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené tak o trovách konania medzi žalobkyňou a oboma žalovanými súd rozhodol podľa § 256 ods. 2 CSP a žalobkyňu ako stranu, ktorá procesne zavinila zastavenie uvedeného sporového konania, zaviazal povinnosťou zaplatiť náhradu trov konania každému zo žalovaných v plnom rozsahu.

28. Výrok o náhrade trov konania súd formuloval v zmysle právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení sp.zn. 6 Cdo/65/2017 zo dňa 30.05.2017, ako aj v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23. marca 2017, podľa ktorého musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, a teda len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

29. O výške náhrady týchto trov konania bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Spišská Nová Ves písomne v štyroch vyhotoveniach (§ 357 písm. a/ a § 362 ods. 1 zákona č. 160/2015, Civilný sporový poriadok /ďalej len ako „CSP“/).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 359 CSP)

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. (§ 127 a § 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.